

РЕШЕНИЕ

№ 386

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 28.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **8733** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. чл. 10а, ал. 1 във вр. ал. 4 във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Ю., гражданин на Ислямска република П., [дата на раждане], притежаващ паспорт № АА28911752, издаден на 01.02.2022 г. от Ислямска република П., със срок на валидност до 31.01.2027 г., депозирана чрез пълномощник – адв. В. М., АК - Х., срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в И., Ислямска република П. на 22.08.2023 г. по Заявление за издаване на виза № ISB 23000067 V от 11.04.2023 г.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Застъпено е становище за противоречие с правото на свободно придвижване по чл. 2 от Протокол № 4 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на административния акт. Твърди се фактическа необоснованост и липса на мотиви относно приложените правни основания по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Претендира се заплащане на направените разноски по делото.

Жалбоподателят и процесуалният му представител не се явяват в съдебното заседание.

Процесуалният представител на ответника – завеждащ Консулската служба в

Посолството на Република България в И., Ислямска република П. – главен юрисконсулт З. оспорва жалбата. В представени по делото писмени бележки застъпва становище и за недопустимост на жалбата, поради неправилно позоваване на жалбоподателя на нормата на чл. 2 от Протокол № 4 на КЗПЧОС, относима към правото на свободно напускане на дадена държава, а не към основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Излага подробни аргументи и за неоснователност на твърденията за липса на фактическа и правна обосновааност на оспорения административен акт. Позовава се на информацията, представена от Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ - МВР в проведената съгласувателна процедура преди издаване на Отказа по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Така са обосновани алтернативни искания – за прекратяване на съдебното производство поради недопустимост на жалбата или за отхвърляне на направеното с нея искане – като неоснователно. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура не участва със свой представител в настоящото производство, въпреки своевременно уведомяване за образуването му.

Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди приложените към делото доказателства, в контекста на релевираните основания в жалбата и становището на страните, съобразно правомощията си по чл.168 във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

На 11.04.2023 г. в Посолството на Република България в И., Ислямска република П. е заведено Заявление (л. 168 – л. 172 и л. 260 – л. 264) за издаване на виза № ISB 23000067 V за дългосрочно пребиваване на територията на Република България (виза вид „D“), депозирано от жалбоподателя М. Ю., гражданин на Ислямска република П., [дата на раждане] в [населено място], П.. В Заявлението (л. 168 – л. 169) е посочено, че заявителят притежава паспорт № AA2891752, издаден на 01.02.2022 г. от Ислямска република П. със срок на валидност 31.01.2027 г. Посочен е адрес в [населено място], [улица], ет. 1, на който се твърди, че ще пребивава по време на престоя си в България. Към Заявлението са приложени, изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР), а именно:

1) копие на Полицейско свидетелство за съдимост № SGD 3843944 от 27.02.2023 г. издадено от Окръжна полиция Сарагода, П., съдържащо лични данни и информация за постоянен и настоящ адрес на заявителя в Ислямска република П., издадените му документи за самоличност, с приложена актуална снимка (л. 174 – л. 177 и л. 243 - 246),

2) документи, удостоверяващи целта на издаването на виза (чл. 13, ал. 2, б. „а“ НУРИВОВР)

- копие на Удостоверение изх. № 20230112150333, издадено от Агенция по вписванията на Република България, съдържащо данни за вписани към 11.01.2023 г. обстоятелства в Регистър Булстат по партида на Търговско представителство „К. Риспанд С. Л.“, с код по Булстат[ЕИК] (л. 178 и л. 247),

- копие на Решение за вписване в Единния регистър на Българската търговско – промишлена палата № [ЕГН] от 09.01.2023 г. на Търговско представителство „К. Риспанд С. Л.“ – неюридическо лице, без право на стопанска дейност, регистрирано в Търговския регистър на Великобритания под № 08234825, с отразени промени в регистрацията от 21.03.2023 г. – промяна в пълномощията и на двамата търговски представители - заявителят М. Ю. и М. С., също гражданин на П. (л. 226 – л. 227),

- копие на Удостоверение за регистрация изх. № 160772300126290 от 13.01.2023 г. издадено от орган по приходите при ТД на НАП – П. относно вписан служебен № [ЕГН] в регистъра на НАП на името на жалбоподателя М. Ю. (л. 173 и л. 242),

- копие на Удостоверение за регистрация изх. № 1249 от 23.01.2023 г., издадено от орган по приходите при ТД на НАП – В. Т. относно вписване на Търговско представителство „К. Риспанд С. Л.“ в регистъра на НАП на 09.01.2023 г., с адрес за кореспонденция и адрес по чл. 8 от ДОПК – [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, с представляващ - заявителя М. Ю. (л. 232),

- копие на Сертификат № 1221 от 30.03.2023 г., издаден от председателя на Българската търговско промишлена палата, на основание чл. 9, т. 6 от Устава, отразяващ данни от Търговския регистър, Б. относно регистрирано Търговско представителство „К. Риспанд С. Л.“, с адрес за кореспонденция и адрес по чл. 8 от ДОПК – [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, с представляващ - заявителя М. Ю. (л. 252),

3) документи за осигурено настаняване (чл. 13, ал. 2, б. „б“ НУРИВОВР)

- копие на Декларация с нотариална заверка на подпис и дата от 06.01.2023 г. на пълномощника на В. Й. В. – адв. В. М., в качеството на наемодател на имот, находящ се в [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 (л. 179 – л. 180 и л. 248 – л. 249),

- копие на нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот № 1946, том 10, рег. № 8532, нот. д. 1221/2022 г. от 24.08.2022 г. – апартамент със застроена площ от 41,68 кв. м. в [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, удостоверяващ придобиването му от В. Й. В. и М. Н. В. (л. 229 – л. 230),

- копие на Договор за наем от 06.01.2023 г., сключен в [населено място] между В. В. - наемодател и М. С. и М. Ю. – наематели, представлявани от пълномощник – адв. В. Г. М. с предмет недвижим имот в [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, срок на договора - 12 месеца – до 06.01.2024 г. (л. 250 – л. 251),

4) документи за притежавани достатъчно средства за издръжка за планирания престой, включително и за завръщане в държавата по произход/пребиваване, за транзитно преминаване в трета държава, влизането, в която е гарантирано за заявителя, или удостоверяващи, че може да придобие тези средства по законен начин (чл. 13, ал. 2, б. „в“ НУРИВОВР)

- копие на справка за текущ баланс и движение по разплащателна сметка на „К. Риспанд С. Л.“ № 13923479 за периодите 01.12.2022 г. – 30.12.2022 г., 31.12.2022 г. – 31.01.2023 г., 01.02.2022 г. – 28.02.2023 г. (чл. 13, ал. 2, б. „в“ от Наредбата – л. 233 – л. 241 и л. 164 – л. 165),

5) копие на медицинска застраховка № E23830002763 от 31.03.2023 г., валидна за периода 11.04.2023 г. – 10.04.2024 г. (чл. 14, ал. 2, б. „а“ НУРИВОВР) – л.161 – л. 162

Въз основа на тези документи, завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в И., Ислямска република П. е издал на 22.08.2023 г. оспореният Отказ (л. 112 – л. 115) по Заявлението, депозирано от жалбоподателя М. Ю. на 01.06.2023 г., № RBA 23000029 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“). Като правни основания за Отказа във формуляра са посочени хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, а като фактическо основание – необоснована надлежно цел и условия на посещение, наличие на основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените изявления от чужденеца или намерението да напусне страната в рамките на разрешения срок на пребиваване.

Отбелязано е и, че: „Апликантът не знае къде се помещава представителството, въпреки че декларира като цел на посещението си – бизнес.“ (л. 115). В приложените към преписката заверени копия на оспорения административен акт е положен подпис на заявителя (жалбоподател), независимо че липсва посочване на датата, на която е извършено връчването.

По делото са приети като писмени доказателства становища и документи, представени от Държавна агенция „Национална сигурност“ (л. 270 и л. 271) и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи (л. 273 и л. 274), по повод проведената съгласувателна процедура по подаденото заявление за издаване на виза вид „D“. В представената информация от ДАНС е посочено, че процедурата е проведена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ при ОД на МВР – В. Т. и е изразено положително становище поради липса на данни лицето да представлява заплаха за националната сигурност.

В становището на началника на група „Миграция“ при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – В. Т. рег. № 5389р-530 от 15.05.2023 г. е посочено, че за заявителя няма данни за наложени мерки в Информационните масиви на МВР и няма пречка на М. Ю. да бъде издадена виза по чл. 15, ал. 1 във вр. чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ (виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и право на пребиваване до 180 дни).

Така описаните релевантни за правния спор фактически обстоятелства не са спорни между страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 4 във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 2 от Протокол № 4 на КЗПЧОС, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения административен акт. Доколкото в приложения Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза не е отразена дата, на която е връчен на адресата (жалбоподателя), съдът приема жалбата като подадена в предвидения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок. Този факт не се оспорва и от процесуалния представител на ответника.

Съответствието на заявеното в жалбата като нарушено право по чл. 2, от Протокол № 4 към КЗПЧОС със специфичните изисквания на чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ към основанията, на които може да се оспори законосъобразността на Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, според настоящия съдебен състав, е въпрос по същество, а не по допустимост. В този смисъл, съдът ще се произнесе по основателността на жалбата, разглеждайки твърденията за ограничаване на правото на придвижване, с което е мотивирано нарушение и относно възможностите за осъществяване на дейността на регистрираното търговско представителство.

Разгледана по същество – жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС е да притежава валидно издадена виза. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо и консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за

издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1. Издаването на благоприятен за жалбоподателя акт е било обусловено от кумулативното наличие на установяване на легална цел на планирания престой на територията на РБългария и условията, при които ще бъде реализирано това намерение.

Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в И., Ислямска република П.. Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР, на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР (л. 91 – л. 92 и л. 255). Със Заповед № 7 от 25.04.2023 г. на Временно управляващия Посолството на Република България в Ислямска република П. (л. 93 и л. 256), завеждащият Консулската служба е определен за консулско длъжностно лице, на което са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР.

Оспореният Отказ за издаване на виза „D“ е обективиран върху Стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила на АПК. Във формуляра са посочени правните основания, на които се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, но не и фактическите обстоятелства, които обосновават приложението им.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните данни от заявителите преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Данни и/или информация, въз основа на които може да се направи позитивен извод относно приложените правни основания при издаване на оспорения Отказ, не се съдържат в представената информация от съгласувателната процедура, приобщена като доказателство по делото в съдебното производство.

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 – т. 26 от ЗЧРБ законодателят лимитативно е посочил основанията, при наличието на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или да разрешат влизане на чужденец в РБългария. Визираното в т. 17 на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ сочи недоказана достоверно цел и условия

на пребиваване. За да обоснове наличието му административният орган е посочил, че заявителят (апликантът) не знае къде се намира търговското представителство. Този факт е оспорен от жалбоподателя и процесуалния му представител в депозираната жалба. Процесуалният представител на ответната страна не ангажира други доказателства в съдебното производство, които позволяват да се установи по какъв начин и от кой източник на информация са ползвани данни, за да се направи извод, че заявителят няма знание за отразените в заявлението за издаване на виза фактически обстоятелства. Неподкрепено с доказателства е и възражението в касационната жалба. Що се касае до другото посочено основание за Отказ да се издаде виза за дългосрочно пребиваване на жалбоподателя М. Ю. – по чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ – в оспорения административен акт липсва фактическа обосновка, въпреки множеството различни форми, визирани от законодателя - наличие на основателни съмнения относно автентичността на приложени документи към заявлението, истинността на съдържанието им, надеждността на изявленията на чужденеца или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок – коя или кои от тях административният орган е приел за приложими в настоящия казус.

Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК възлага в тежест на административния орган да установи фактическите основания, посочени в оспорения административен акт. Същите са част и от задължителното съдържание на всеки административен акт, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, и имат за цел да установят обстоятелствата, послужили при формиране на волята на административния орган. Ясното и точното им възпроизвеждане обезпечава ефективното упражняване на правото на защита от адресата на административния акт и позволява осъществяването на контрола за законосъобразност от съда. Доколкото в настоящия казус се оспорва Отказ да бъде издадена виза, приложима е и разпоредбата на чл. 170, ал. 2 от АПК задължаваща заявителя (*жалбоподател в настоящото производство*) да докаже съществуването на основанията за издаването ѝ. Липсата на ясно изразена воля от административния орган относно приложеното правно основание по чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, както и на фактическите данни, въз основа на които е направен извод за незнание на част от декларираните обстоятелства в Заявлението за издаване на виза, с които е обосновано приложението на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, лишава съда от възможност да прецени законосъобразността на приложените правни основания. Неизлагането на мотиви при избора на едно или повече възможни правни основания, с които е обоснован административният акт е съществено нарушение на административно производствените правила и ограничава ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя. Липсата на конкретно посочени факти и/или информация, с които е мотивирано приложението на посочените правни основания по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ представлява нарушение на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и е основание за отмяна на оспорения административен акт, съгласно чл. 146, т. 3 от АПК.

Отсъствието на конкретика лишава съда от възможност да извърши проверка за съответствие на административния акт с целта на закона, като критерий за неговата законосъобразност, включително и относно посоченото в жалбата нарушение на правото на свободно придвижване и упражняване на дейността на регистрираното на територията на РБългария търговско представителство.

В Решение на СЕС от 22.09.2022 г. по дело С–159/2021 г., т. 50 е посочено, че :
„...правото на защита не е абсолютно и че произтичащото от него право на достъп

до преписката може да бъде ограничено след претегляне от една страна, на правото на добрата администрация и правото на ефективни правни средства за защита на заинтересованото лице, и от друга, интересите, изтъкнати, за да се обоснове неразкриването на данни от досието на това лице, особено когато тези интереси са свързани с националната сигурност (виж в този смисъл Решение от 4 юни 2013 г., т. 54, 57 и 64 ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363)“, но в т. 51 е уточнено, че: „Предвид необходимостта да се зачита член 47 от Хартата, това претегляне все пак не може да води до пълно лишаване от ефективност на правото на защита на заинтересованото лице и до изпразване от съдържание на правото на обжалване... по специално, ако на това лице или евентуално на съветника му не бъде съобщено поне съдържанието по същество на мотивите, на които се основава приетото спрямо него решение.“.

Констатираните съществени нарушения на административно производствените правила са основание за отмяна на оспорения Отказ за издаване на виза „D“. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което преписката следва да се върне на ответника за ново произнасяне по Заявление от 11.04.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза „D“) № ISB 23000067 V, депозирано от гражданина на Ислямска република П. – М. Ю. в Посолството на Република България в [населено място].

При този изход на делото, своевременно направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК. В тежест на ответната страна следва да се възложи възстановяването на направените от жалбоподателя разноски в размер на 10 (десет) лева, съобразно представените по делото доказателства – платежно нареждане от 01.09.2023 г. (л. 3). По делото не е представен Договор за правна защита и съдействие и/или друг документ, удостоверяващ уговорено и платено възнаграждение за процесуално представителство на жалбоподателя. Не е представен списък с разноски по чл. 80 от ГПК, в който да е отразен този факт, поради което няма основание за уважаване на претенцията за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение на пълномощника на жалбоподателя.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. Ю., гражданин на Ислямска република П., [дата на раждане], притежаващ паспорт № АА28911752, издаден на 01.02.2022 г. от Ислямска република П., със срок на валидност до 31.01.2027 г., депозирана чрез пълномощник – адв. В. М., АК - Х. **ОТКАЗ** за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден на 22.08.2023 г. от завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република П. по Заявление за издаване на виза № ISB 23000067 V от 11.04.2023 г.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на М. Ю., гражданин на Ислямска република П., притежаващ паспорт № АА28911752, издаден на 01.02.2022 г. от Ислямска република П., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, офис 2 – адв. В. М., АК - Х., направените по делото разноски в размер на 10 (десет) лева.

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в Ислямска република П., [населено място] за произнасяне по Заявление № ISB 23000067 V от 11.04.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), подадено от М. Ю., гражданин на Ислямска република П., [дата на раждане] , притежаваш паспорт № AA28911752, издаден на 01.02.2022 г. от Ислямска република П. със срок на валидност до 31.01.2027 г., съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение. РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: